

Richard Mikuláš hrabě Coudenhove-Kalergi (16. listopadu 1894, Tokio – 27. července 1972 Schruns, Rakousko)

Autor: Beau Albrecht

Tento článek se zabývá životem a činností politické osobnosti smíšeného rasového původu, v podstatě profesionálního aktivisty, který sice navenek vystupoval nanejvýš blahosklonně, jeho historický odkaz je však velice ničivý. Hrabě Richard Mikuláš „Eijirō“ Coudenhove-Kalergi (Coudenhove-Kalergi občasně používal pseudonym Eijirō Aoyama – pozn. DP) je dnes sice polozapomenutou osobností politického světa, ve své době však byl dalo by říct celebritou a původcem konceptu, z něhož se později vyvinula Evropská unie.

Jeho otec pocházel z byzantské šlechtické krve a předky měl i v mnoha vznešených domech po celé Evropě. Tento světoobčanský diplomat se oženil s **Japonkou**, což její rodiče rozhořčilo natolik, že ji vydělili. Richard se narodil roku 1894 jako druhé z jejich sedmi dětí. Záhy se rodina z Tokia přestěhovala do městečka poblíž dnešních česko-německých hranic.

Když bylo Richardovi dvacet, zemřel mu otec a zanechal po bohatství rozměrů, o jakých se většině lidí může jen snít, díky čemuž se mladý muž mohl plně věnovat svým zálibám. Podobně jako Karel Marx Richard hodně psal, ale nikdy v životě neměl skutečné zaměstnání. Rozdíl ovšem spočíval v tom, že zatímco Kalergi byl dědicem majetného šlechtického rodu, Marx byl *de facto* somrák, který nad pivem v londýnských hospodách sprádal plány na celosvětovou revoluci.

Úspěch při uskutečňování ambiciózních cílů je o správných konexích

Richardovou věcí se stal globalismus. V roce 1923 založil mezinárodní **Panevropskou unii**, v jejíž čele zůstal až do své smrti. Vlajka spolku se dosti nápadně podobala japonské imperiální vlajce. Právě mezi lidmi sdruženými v této společnosti se zrodilo ideologické podhoubí, z něhož nakonec vyrostl kolos Evropské unie.

Zděděné bohatství a status mu otevíraly dveře u mnoha světových státníků způsobem, o jakém ses obyčejným občanů jejich zemí mohlo jen zdát. Podporu se snažil získat dokonce i u Mussoliniho, ale *Il Duce* ho odmítl. O Richardovu iniciativu projevíli značný zájem a ochotu ke spolupráci také pohádkově bohatí a protinacionalisticky smýšlející bankéři jako Louis Nathaniel de Rothschild a Max Warburg. Druhý jmenovaný Kalergiho v prvních letech štědrě podporoval a stal se jeho kontaktem na zázračné dítě Wall Street Bernarda Barucha.

Museli to mít v rodině, protože Maxův bratr Paul M. Warburg je označován za zakladatele Federální rezervní banky a Paulův syn James Warburg se stal hlavním finančním poradcem F. D. Roosevelta, členem **Rady pro mezinárodní vztahy (CFR)** a zastáncem **Morgenthauova plánu**. Dokonce mu nechybělo *chucpe říct Senátu*:

Budeme mít světovou vládu, ať se nám to líbí nebo ne. Otázkou zůstává už jen to, jestli vznikne dohodou nebo podvolením.

Richard měl o fungování světa velice zajímavé představy, když chtěl například udělat z angličtiny úřední jazyk celého světa. K tomu zamýšlel sdružit všechny země do pěti obřích celků: SSSR, východní Asie ovládané Japonskem a Čínou, Britského impéria, Spojených států evropských (včetně zbytku Afriky) a Panamerické unie (celá Jižní i Severní Americe, jakási „vylepšená“ NAFTA). To je o celé dva superstáty víc než v Orwellově slavném *1984*, i když se nabízí otázka, proč si prostě po lennonovsku nepředstavil svět úplně bez národů a států.

Tento velký evropský patriot měl ale ještě zajímavější nápady. Koncept dnes běžně označovaný jako **Coudenhove-Kalergiho plán** vzešel z jeho knihy *Praktischer Idealismus (Praktický Idealismus)*. Ta je plná právě onoho snobského tlachání o šlechtě, jaké byste od elitisty tohoto stříhu čekali a prošpikovaná četnými, o mnohém vypovídajícími, citáty, zůstanu však stručný (překlad autora):

Likvidace rozmanitosti ve jménu rozmanitosti

Der Mensch der fernen Zukunft wird Mischling sein. Die heutigen Rassen und Kasten werden der zunehmenden Überwindung von Raum, Zeit und Vorurteil zum Opfer fallen. Die eurasisch-negroide Zukunftsrasse, äußerlich der altägyptischen ähnlich, wird die Vielfalt der Völker durch eine Vielfalt der Persönlichkeiten ersetzen.

Člověkem budoucnosti bude míšenec. Dnešní rasy a kasty budou pohlceny neustále postupujícím zmenšováním překážek prostoru, času a předsudků. Eurasijsko-negroidní rasa budoucnosti, vzhledem podobná starověkým Egypťanům, nahradí rozmanitost národů rozmanitostí jednotlivců.

Poté – alespoň podle zastánců těchto myšlenek – sice rasy přestanou existovat, ale jejich duch bude žít dál a všichni budou velice, ale skutečně velice rozmanití, což je dobře, protože jak všichni víme, rozmanitost je naše největší síla. Co se bohaté tapisérie světové kultury týče, ta by se smrštila na několik nejnižších společných jmenovatelů: televizi, hamburgery, nakupování.

*Nové náboženství – televize,
hamburgery, nakupování.*

Likvidace svébytných odlišných kultur a genetické jedinečnosti a jejich nahrazení atomizovanými, kořenů zbavenými jednotlivci – z nějakého podivného důvodu to zní dost

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

podobně jako program sociálních inženýrů dnešních dní. V roce 1925, kdy lidé jako **Franz Boas**, **Ashley Montagu** a **Trofim Lysenko** mem o „rase coby sociálním konstrukt“ teprve začínali šířit, se ale jednalo o poměrně smělý návrh.

Popravdě – kdyby se nemohl Richard opřít o své bohatství, konexe a slávu, které ho činily nedotknutelným, dost možná by se zlou potázal: jeho vize snad oslovily některé omezence z vyšších vrstev, ale u obyčejných lidí vzbuzovaly odpor. Dnes by si proti nim ovšem na veřejnosti samozřejmě troufla vystoupit jen hrstka nejodvážnějších.

Svou úžasnou vizi budoucnosti podušené v multikulturním tlakovém hrnci, dokud ze všech nezbude jen monokulturní kaše, rozváděl do pozoruhodných detailů. Přesto se však Kalergi zásadně mýlil, když uskutečnění svých přání označoval za nevyhnutelné: země ochotné bránit se masové imigraci jsou toho velice dobře schopné. Pár příkladů za všechny: Čína zůstává i po mnoha tisíciletích stále čínská a Izrael je pevně odhodlaný zůstat židovským státem.

Jeho horečnatý sen se může splnit jedině tehdy, pokud daná země otevře své hranice celému světu, bez ohledu na jejich (ne)soulad s původním obyvatelstvem a s ještě menší starostí o mínění stávajících obyvatel – což bohužel přesně vystihuje situaci dnešního Západu. A konečně – je-li globální tavicí kotlík skutečně údajně nevyhnutelný a pozitivní vývoj, proč vzniká takové množství propagandy s úmyslem o tom lidi přesvědčit? Nač ten spěch? Nanejvýš podnětná otázka...

Mýlil se také při popisu starověkých Egyptanů. Ti nebyli rasovou směskou, ale svébytným lidem, součástí semitské rodiny národů, příbuzní Arabů, Babyloňanů, Izraelitů, Féničanů a tak dále. Je to sice menší výtku, ale překrucování dějin tak, aby lépe vyhovovaly vlastnímu programu, je velice nepoctivé.

Člověk asi nemusí být psychiatr, aby mu došlo, že tento muž postrádající rasovou identitu toužil přetvořením světa ke svému obrazu utišit své pocity vykořeněnosti. A když tak přemýšlel nad tím, kdo že by vlastně měl onomu „překrásnému novému světovému řádu šéfovat,“ přirozeně narazil na další skupinu, která se neztotožňovala s evropskými národy ani kulturou.

Vy víte kdo

Der Kampf zwischen Kapitalismus und Kommunismus um das Erbe des besiegten Blutadels ist ein Bruderkrieg des siegreichen Hirnadels, ein Kampf zwischen individualistischem und sozialistischem, egoistischem und altruistischem, heidnischem und christlichem Geist. Der Generalstab beider Parteien rekrutiert sich aus der geistigen Führerrasse Europas: dem Judentum.

Boj mezi kapitalismem a komunismem o dědictví po poražené dědičné šlechtě je bratrovražednou válkou vítězné šlechty intelektuální, střetnutím mezi

individualismem a socialismem, egoismem a altruismem, pohanstvím a křesťanským duchem. Generální štáby obou stran se pak z velké části rekrutují z řad duchovní vůdcovské rasy Evropy: Židovstva.

Dnes by mu něco podobného alespoň v německy mluvících zemích jen tak neprošlo! Richard v podstatě tvrdí, že komunismus vede s kapitalismem židovskou rodinnou rozmíšku. (Pokud měl pravdu, tak jsme si my ostatní skutečně zcela hrdla užili boje v cizích válkách!). Označit střet kapitalismu s komunismem jako příklad užití taktiky hodného a zlého poldy je snad poněkud přehnané, každopádně na obou stranách nacházíme výrazné postavy, jejichž přítomnost by něco takového naznačovala. Jak jste asi uhádli, složení generálního štábu plného „duchovní vůdcovské rasy Evropy“ bylo přesně podle jeho gusta.

Kalergi chválou nešetří ani dál, když například krvelačného Lva Trockého označuje za vrcholnou osobnost moderní politiky (!!). Celé je to ale ještě zajímavější:

Nicht: das Judentum ist der neue Adel; sondern: das Judentum ist der Schoß, aus dem ein neuer, geistiger Adel Europas hervorgeht; der Kern, um den sich ein neuer, geistiger Adel gruppiert. Eine geistig-urbane Herrenrasse ist in Bildung: Idealisten, geistvoll und feinnervig, gerecht und überzeugungstreu, tapfer wie der Feudaladel in seinen besten Tagen, die Tod und Verfolgung, Haß und Verachtung freudig auf sich nehmen, um die Menschheit sittlicher, geistiger, glücklicher zu machen.

Ne, Židé nejsou novou šlechtou, ale spíše lůnem, odkud nová duchovní urozená evropská vrstva vzejde; jádro nové duchovní šlechty. Právě vyrůstá duchovně-městská panská rasa: idealistická, energická a citlivá; statečná jako feudální šlechta ve svých nejlepších dnech; která na sebe radostně bere smrt, pronásledování, nenávisť i pohrdání, aby tak učinila lidstvo mravnějším, duchovnějším a šťastnějším.

Okouzující, ale ani to ještě není vše:

Als Volk erlebt das Judentum den ewigen Kampf der Quantität gegen die Qualität, minderwertiger Gruppen gegen höherrwertige Individuen, minderwertiger Majoritäten gegen höherwertige Minoritäten.

Coby lid (*Volk*) Židé dobře znají věčný boj kvantity proti kvalitě; podřadné skupiny proti nadřazeným jednotlivcům; podřadné většiny proti nadřazeným menšinám.

To není úplně delikátně řečeno... Coby nežidovský Eurasijec se ostatně sám zařadil do

„podřadné“ kategorie. Na každý pád tento konkrétní rys jeho uvažování snad do jisté míry vysvětluje, proč se eurokratický režim vyvrbil právě v takovéto podobě.

Co tím vlastně myslel?

Co si o tom všem (přičtíme také opakované zmínky o *Führerrasse* a *Herrenrasse* nebo rétorické vyhlazování národů) vůbec máme myslet? Znamená to, že Richard Coudenhove-Kalergi podobně jako Hitler věřil v panskou rasu, již – přestože ji nazýval „duchovní panskou rasou“ – musíme ve světle **etnické reality judaismu** pokládat za cosi víc. Sám Hitler ostatně o panevropském hnutí ztratil pár ne úplně lichotivých slov. Tak například ve své málo známé *Zweites Buch* nemilosrdně tepe do pacifismu a vágního internacionalismu. Někdejší německý kancléř také Kalergiho nazývá „bastardem celého světa.“

Stejně jako jeho otec i tento vykořeněný kosmopolita prošel ve vztahu k židovskému společenství složitým vývojem: nejprve se proti němu vymezovali, aby si k němu postupem času našli cestu. V Richardově případě za to lze jistě připsat zásluhy také jeho dvěma židovským manželkám (první a třetí).

Ne všechno se točí kolem Židů

Aby nedošlo k nedorozumění, většina příslušníků židovského společenství nemá k podpoře takovéto destrukce chuť ani moc. Organizované židovské společenství a jednotliví bohatí a mocní Židé sehráli a sehrávají významnou úlohu při organizaci opozice proti evropskému nacionalismu a propagaci velké imigrační výměny v západních zemích, těžko z toho však vinit obyčejné Židy. Někteří jsou tím skutečně zděšení a značně vylepšené vztahy mezi našimi společenstvími by byly nanejvýš žádoucí. Znovunalezení dobré vůli však nemůže být jednostrannou iniciativou a vyřešení těchto problémů uvnitř jejich společenství by bylo ideálním řešením, je-li ho vůbec možné dosáhnout.

V posledku proti sobě ovšem nestojí Židé a nežidovské národy evropské krve, ale globalistické elity, které nejsou ochotné skládat účty ze svého konání, a lid. Viníky (libovolného původu) jsou rádobí sociální inženýři, kteří se snaží vnutit svou vůli lidem, zkorumpovaní politici ochotní zaprodat své země a nenasytní plutokrati. Ti by si měli uvědomit, že lidé snášejí jejich pýchu jen se stále hlasitějším skřípěním zubů.

Závěrem

Nezákladnější povinností státu je chránit své občany. Pokud jste si všimli všech těch nepokojů a chaosu a kladli si otázku, proč EU neutne příliv „uprchlíků“ a imigrantů neslučitelných s původním obyvatelstvem evropských zemí – a ty, co už tady jsou, nepošle neprodleně zpět – je to kvůli odlišným prioritám eurokratů. Tento zdánlivě dysfunkční systém funguje přesně tak, jak má. Politici neslouží lidu, ale spíše svým super bohatým globalistickým kmotrům. A právě tak si to praotec toho všeho Richard Kalergi představoval. Pokud existuje peklo, ani na mučidlech určených zatraceným ho jistě neopouští samolibý úšklebek.

Protože jeho úsilí nakonec skutečně položilo základy dnešního eurokratického režimu, stal se Kalergi roku 1950 prvním recipientem Ceny Karla Velikého, někdy také nazývané Cena Coudenhove-Kalergiho. Tuto pochybnou poctu s ním od roku 2000 sdílejí i Bill Clinton a od roku 2008 také Angela Merkelová (Bůh jí žehnej). Žijeme v podivném světě, kde se za zradu rozdávají vyznamenání.

Úvaha Beau Albrechta **Richard Coudenhove-Kalergi: Ideological Father of the EU** vyšla na stránkách The Occidental Observer 23. března 2017.